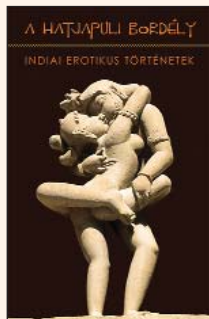
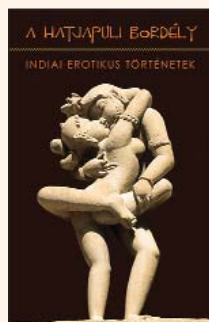

Szex és ember

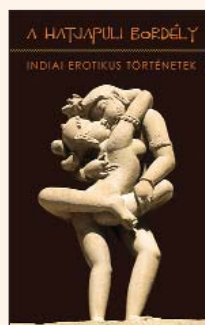

Aki keveri fejben az erotikus és a pornográf irodalmat, rosszul jár ezzel a pompás szociológiai szex-gyűjteménnyel. Ugyanis menetből el kell döntenie, hogy miért következtetünk automatikusan arra, hogy egy indiai erotikus antológiának köze van a szociológiához. Mert a kötet nem az *Illatos kert*, nem a gyakorlatias *Káma szútra* testvére, a maga technikai jelleget képviselve. És nem rokona a harmadik klasszikus gyűjteménynek se, az *Ananga-Rangnak*, a *Szerelmi Játékok Színpadának*, Kaljána Malla, „Szép Malla” művének. Az indiai filozófia szerint az ember leosztott szereppel születik, az isteni játék a világ teremtésének oka és szerves tartozéka. Mindezt érdemes előrebocsátani, hogy senki se várjon olyan szakanyagot ettől a bravúrosan szerkesztett munkától, amit nem áll szándékában nyújtani. Nem tematikai és nem motívum-gyűjtemény, csak „ember az ágyban és az ágy környékén” másfél évezredes ívben, kis szünettel deréktájon, amikor a viktoriánus Anglia vasszigorral telepszik rá India szexuális gyakorlatára.

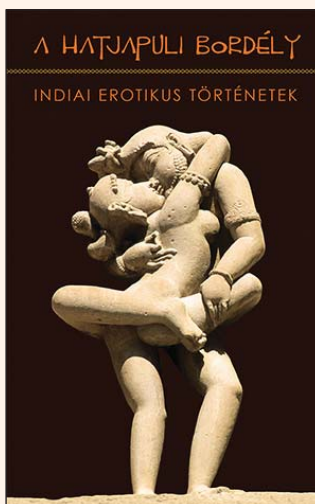

Az antológiában három történelmi korszakból olvashatók sztorik, történetek, példabeszédek, tanmesék. Az első tétel a legnagyobb falat. Elszibbad az olvasó, mire a hetedik-nyolcadik századi mese végére jut, közben tanulja a nyelvet, a stílust, szokja a különös neveket, a tragikus történetvezetést. Az erotikus irodalom földrajzi azonosítása és ábrázolásának feltérképezése alapfeladat. Ez segíthet olyan valóságközeli képhez jutni, amelyben együtt érzékeljük a jelent és a múltat. Az elmúlt hónapokban a világ valamennyi híradójában vezető hírré vált gyilkos nemi erőszakot és halálbüntetéseket, az indiai populációból magzatként kiiktatott hatvanmillió nőt, mellé az általános, mindent átszövő erotikát, és e két tér közös problematikájának megjelenítését. „A mai nap boldogságát holnap már nem kaphatod meg. Az elmúlt napok nem jönnek vissza többé. Miért, ó, miért hagyod haszontalanul elenyészni tested ifjúi frissességét, üdeségét és báját?” – hangzik el Sukaszaptati hetven meséjében. Valóban nincs sok idő. Tizennyolc író tizennyolc írása olvasható az antológiában, köztük olyan hírhedt nagyágyúé, mint Salman Rushdie. Az erotika motívumát valamennyi a maga módján dolgozza fel, s ez a variációs bőség semlegesít minden kísértést, hogy a szexuális lét egyszerű túkrözésének tartsuk a válogatást. Az ember gondolhat bármit az erotikával kapcsolatban – általában. A valóság füttyöl az okos, kellemes, szórakoztató gyűjteményekre, és a hozzájuk kapcsolódó még bölcsebb tanulmányokra. De füttyöl a félelemkeltő ideológiákra, az egyházak bűz tiltására, a kádári politika „krumplileves”-erotika népi

demokratikus hangsúlyozására, az erény és a szocialista embertípus szóhasználatára. A szex járja a maga kulturálisan orientált ösvényeit. Az ember – a testtel rendelkező ember – két történelmi korszakban fékezte le bolond nemi étvágyát, mindkétszer a halálfélelem okozta. Az első a Napkirály kora, amikor megérkezik a tengerentúlról a szifilisz, és azonnal kiszűrhető, szemmel látható elváltozásokat okoz, a második a huszadik század aids-e, a csendes halál. Egyébként pedig bármelyik század bármelyik kultúrájában az alapdallam így hangzik: „Miért töltöd hát az életedet örömtelenül, a szerelem élvezete nélkül? Ha kedvedre akarsz élvezni a szerelmi gyönyör boldogságát, szívesen segítségedre leszünk. Összehozunk Vinajakandarpa királyfival, hogy elmondhasd: nem hiába születted. Prabhavatí hűsége e szavakra megingott végül.”

A világ változik, az ember megjárja a Holdat, kijut a naprendszerből, hidegháborús rendszereket kreál és omlaszt be, okostelefonon kommunikál, a nap huszonnégy órájában online veszi a levegőt, egyedül a test nem változik. A test kötelező igénye megállt a kezdeteknél, nem mozdul fél araszt. A test áru a piacon, a test hadizsákmány a végtelen férfi-nő háborúban, akár férfi-test, akár női, akár hercegő, akár taxis rabszolga, aki szőke európai nő után eped (A Fehér Tigris). És nem változnak a családi alapok sem, miként a kötet egyik írója Sukaszaptati *A papagáj hetven meséje a csalfa asszonyokról* című füzérben előadja: „A nőben erős kívánczóság élt az idegen férfiakkal való szerelmi élvezetek után.” Az erotika világából talán egyetlen haszonélvező tűnt el, a zseniális, minden hájjal megkent, a legjobb csábító szavakat használó, korábban szakmaként funkcionáló „kerítőnő”.

A szerkesztő előszavában így köszön el az olvasótól: „végül sikerült olyan antológiát létrehozni, amelyben mind tájegységek alapján – Nepáltól Dél-Indiáig, Bombaytól Bangládésig –, mind az erotika szerteágazó területeit érintve – a heteroszexualitástól a transzvesztitákon (hidzsrákon) keresztül egészen a lesbikusokig –, mind pedig korszakokon át betekintést nyújthat az Olvasónak a földkerekség mintegy egy hetedét kitevő indiai népesség erotikus irodalmába.” Pontosan ez történik. (*Indiai erotikus történetek*. Noran Libro Kiadó, 2013, oldal, Ft)